

РОЗДІЛ І

ЗАПИСИ ГЕРМЕСА

Це Прометей дав собі таке сміховинне людське ім'я. Кайден — очевидно, воно означало «бойовий дух». І треба було визнати: бойовий дух у нього був.

Усі олімпійські боги зібралися у великій залі в Митікасі*, щоб укотре узріти те видовище. Прометей наполіг на своєму праві, й Зевс подарував йому таку ласку. Так погодили ще за давніх часів. Утім Прометей програє, як завжди, і цього разу. Він сам дозволив Зевсові замилити собі очі. І Прометей знав це. Проте однаково не відмовився від цього наміру.

Клацнувши пальцями, батько богів звелів принести полотнище, що з'явилося на білій стіні палацового муру. Тут боги, яким не можна було покидати Митікас, мали б спостерігати за спектаклем.

Від завтра моя робота мала б полягати в тому, щоб висвітлювати богам усі події. Але мені не допоможе просто клацнути пальцями. Мені треба було б лігати довкола, щоб упевнитися, що я не пропустив нічого важливого. Ці ігри були для мене суцільним стресом, адже щовечора боги очікували від мене звіту про те, що ж діється в людей.

* Найвища гора на Олімпі. — Тут і далі примітки перекладачки, якщо не зазначено про інше.

Я взяв собі тацю, вщерть наповнену апельсинами та полуницями, і зручно вмовився на своєму лежку. Сьогодні мої чоботи-летуни ще стояли біля нього. Найближчі ж тижні й так мають бути достатньо напруженими. «Хай же ті ігрища розпочнуться», — оголосив мій батько Зевс гучним голосом і ліг біля своєї дружини Гери.

Понад усе я ненавиджу грозу, передусім, коли вітер виє поміж дерев так, наче дикий звір, який тільки й чекає, щоб його спустили з ланця і він мене проковтнув. Щиро кажучи, я не тільки ненавиділа негоду, я боялася її до смерті. Це по-дурному лякатися блискавки та грому. Але я не могла цього змінити. Страх — то моє друге ім'я. Я боялася негоди, боялася змій та іншої звірини, а ще боялася літати. Я страждала на різні фобії з дивними латинськими назвами. Страх перед грозою називався, наприклад, астрафобією. І саме я сиділа в автомобілі посеред Скелястих гір. І на нас нізвідки навалилися сильний дощ і непроглядна пільма. Щойно небо було сяйливого блакитного кольору, з купою білих хмаринок-баранців, як ураз сонце затьмарилося. Краєвид нагадував кінець світу, як у якомусь фільмі про наближення катастрофи. Саме для того, щоб уникнути такої ситуації, я зазвичай уважно дивлюсь у застосунок із погодою. Але сьогодні вочевидь прогноз не справдився. Тих чуваків, які запрограмували таке лайно, треба притягнути до відповідальності. Навіть Робін, моя найліпша подруга з нашого першого дня в середній школі, яку не так просто вивести з рівноваги, міцніше обхопила кермо акуратно наманікюреними пальцями, я ж з усіх сил намагалася не

обгризти до м'яса мої й так закороткі нігті. Доволі огидна звичка, яка й досі брала гору наді мною, коли я сердилася.

Знову долинуло те завивання. Цього разу значно ближче. І то не був вітер. Краще було пороздивлятися фауну в тих Скелястих горах, перш ніж намовляти Робін поїхати зі мною в табір «Маунт», що був поза межами цивілізації. Дощ, який періщив об лобове скло машини, скидався на залпи кулемета. Попри гівняну погоду, Робін і далі їхала вузькою дорогою, що вела лісами, наче брала участь у якихось перегонах. Якщо я була надто боязкою, то вона була надто сміливою. Слова «обережно» в її слововжитку, можна сказати, не існувало.

Я протерла долонею запітніле скло. Вода на шибі була крижана. Мій погляд шугнув до індикатора температури. Температура зовні вочевидь упала нижче нуля. Та штука, мабуть, з якимось дефектом, хоча машина ж новесенька. Тато подарував Робін це авто минулого місяця з нагоди її сімнадцятого дня народження, і подруга наполягла, щоб ми їхали в літній табір самі. Інакше це було б завдання шофера, а я почувалася б значно ліпше. Мені залишалося тільки сподіватися, що навігатор справний. Холод заповзав крізь вентиляційні отвори в машину. Мої руки вкрилися гусячою шкірою, і Робін заметушилася біля панелі приладів. Щойно мені вдалося вмовити себе, що те страшне виття тільки моя фантазія, як я зачула його знову. Цього разу ще ближче й іще моторошніше здійнялося до багряних хмар, які розітнула блискавка. Мене обхопив своїми кігтями страх, мої легені зменшилися до розміру двох горошин. Після блискавки пролунав потужний грім. У темряві вималювався силует, і я вловила поглядом якогось молодика. Він непорушно стояв обіч дороги, нітрохи не збентежений такою негодою, і звертав обличчя до неба. Хоча він був мокрий, як хлющ,

але, здавалося, йому не було жодного діла до дощу. Навпаки. Очевидно, він насолоджувався хаосом. Я сподівалася, що це не він так завивав. Але вовкулаки були ще неможливішими, ніж справжні вовки, хіба ні? Вітер роздирав його лахміття. Його білосніжне волосся і світла шкіра вирізнялися в темряві. Наш автомобіль прослизнув повз нього, наче під час уповільненої зйомки. Хлопець побожно стояв там і дозволяв дощу стікати обличчям. Він мляво схилив голову й розплющив очі. Мені ж здалося, що зблиснули червоні рубіни. Його погляд змагався із блискавками на небі, й волосинки на моїх руках настобурчилися. Я ще ніколи не бачила альбіносів. Його губи скривилися у вузьку смужку. Я відірвала від нього погляд, а темрява позаду нас проковтнула його настільки, що навіть не можна було виокремити обриси.

— Ти його бачила? — запитала в Робін. — Він, очевидно, божевільний.

Робін не відводила погляду від дороги.

— Ти про що?

— Там край дороги стояв якийсь альбінос, — у мене ледь не зірвався голос.

— Там нікого не було. — Подруга сердито захитала головою. — Ти собі це нафантазувала. Не біси мене. Уже досить, що той дощ мене дратує. Зберися.

«Не зривайся!» — наказала я собі. Навіть якщо тут і бували вовки, то вони точно не нападали на людей. Та й ніхто за такої погоди із власної волі не перебуватиме на вулиці. Той тип був лише витвором моєї уяви. По-іншому цього не пояснити. Мої перенапружені нерви зіграли зі мною злий жарт. Я мовчала, щоб іще більше не дратувати Робін.

Й от знову почувся оглушливий гуркіт. То не був грім: у світлі фар я побачила, як на дорогу звалилося

дерево. Робін натиснула на гальма й водночас перевіряла своє ім'я. Її «Джесс!» луною прокотилося в моїх вухах, коли машина почала погойдуватися і з'їжджати до страховиська, що своїм восьминогоподібним гілляччям загордило нам шлях. Робін затулила долонями обличчя, покинувши машину на самоплив. Я хотіла вхопитися за кермо, як ураз моє тіло кинуло вперед. Пасок безпеки врізався мені у груди. І я завилала від болю. Усе довкола крутилося із запаморочливою швидкістю. Моя голова стукнулася об щось тверде. Видавалося, що вона мало не розколеться надвоє. Уламки скла посипалися на моє лице та голі руки. Почувся скрип металу, який, здавалося, хотів розірвати моє тіло. Під силою удару пасок ослаб. Я намагалася вчепитися за щось, але долоні хапали тільки порожнечу. Долинув якийсь хрускіт, і на моїх ногах зламалися кістки. Це мало б бути боляче, подумала я, але взагалі нічого не відчувала. Моїм тілом розтікався страх. Танатофобія — страх смерті. Один із моїх численних страхів. Він став реальністю? Я щойно померла? Просто так, без будь-яких попереджень? Та ж не було ніякого білого світла, жодного довгого тунелю. Усе в мені бунтувало. Було ж іще стільки всього, що я хотіла зробити. Стільки всього, про що б я мала піклуватися. Я була потрібна своїй молодшій сестрі Фібі. Мама не могла самостійно турбуватися про неї. І я ж іще навіть не цілувалася. У всякому разі, не по-справжньому. Тепер, чого доброго, було вже запізно для цього. Світ довкола мене вибухнув. Я летіла в повітрі. Мене огорнула темрява й тиша. Нескінченна тиша. Я ширяла. Усе було геть легке. Я пливла безкраїм океаном. Було гарно. І сумирно.

Біля мого вуха почулося гарчання.

РОЗДІЛ II

ЗАПИСИ ГЕРМЕСА

Боже, а захопливо ж як! Але й мусило ж те полотнище замерхтїти й зарябіти в найвирішальніший момент? Тепер ми пропустили нещасний випадок! А Зевсові сили вже давно не ті, що були колись. Йому ж мало б бути зрозуміло, що Аполлон напартачить. Люди ж бояться вовків.

Дикі тварини та гроза — це не те, із чим люди сьогодні добре ладнають. І точно вже не двоє дівчат, які їдуть самі лісом.

Не минуло й пів години в людському світі, й уже двоє мерців! Прометей, мабуть, уже давно побивається через те, що боги заподіяли його творінню. Його хіба, що він не створив їх витривалішими.

Щоправда, Зевс уже теж добряче переборщив із тією грозою. І мусив він виривати ті дерева?

Завжди той балаган. Я покосився на нього. Він видавався геть спантеличеним. Імовірно, у нього з'явилися докори сумління. Але каютиметься він недовго. На світі була ще купа інших дівчат. В Афіни точно не виникне жодних труднощів, щоб спокушати нових.